

Nss neshledal, že by § 2 cit. zák. svým zněním odůvodňoval názor, stížností zastávaný, že pro stanovení výše dávky má být rozhodným nejprve výše zmíněného nákladu a teprve pak ostatní momenty tu uvedené (rozsah a obtížnost jednání, význam věci, prospěch strany a její majetkové poměry). Slova »v první řadě« — na něž tu stížnost klade váhu —, mohou býti brána jen jako protiklad proti slovu »jednak«, naznačující, že nejprv jest uvážiti všechny momenty prve uvedené a pak i kolkové poplatky, které strana zapravila.

Žal. úřad také — jak nař. rozhodnutí výslovně uvádí — přihlížel ke všem v § 2 odst. 3 uvedeným okolnostem, vzal tedy v úvahu i výši nákladů, které projednání věci způsobilo. Aby o této okolnosti bylo konáno zvláštní šetření, nebylo zapotřebí, neboť vyměřovací úřad byl zároveň úřadem, který obstaral úřední úkon a kterému tedy z jeho vlastní úřední činnosti náklady byly známy.

Rozsah podniku a výše investic jsou okolnosti, které charakterisují význam věci a jsou indiciem pro to, jaký prospěch straně asi z úředního úkonu vznikne. — Poukazuje-li pak stížnost na to, že význam věci a prospěch strany lze posuzovati jediné podle úředního úkonu samého, nikoli však podle projektu, jehož se úkon týká, jest k tomu podotknouti, že účelem zákona je, aby se dávka hodnotila podle důležitosti, kterou úřední úkon má pro stranu, kteráž důležitost záležitosti ovšem hlavně na povaze zařízení, pro které se schválení nebo povolení udělí. Jestliže tedy žal. úřad při stanovení výše dávky přihlížel také k rozsahu podniku a výši kapitálu, jednal ve shodě s ustanoveními odst. 3 § 2 zák.

Jest proto i námitka směřující proti výši dávky, předepsané z povolení stavby zařízení na míchání topiva bezdůvodnou.

Č. 7677.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Ustanovení § 162 platového zákona č. 103/26 nevztahuje se na zaměstnance, kteří odešli do výslužby před účinností zákona toho.

(Nález ze dne 9. ledna 1929 č. 146.)

V ě c: Karel D. v N. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o odpočivné požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem gřř pro Slov. z 24. ledna 1924 byl st-l, r. 1866 narozený, jako vrch. správce důch. kontroly k vlastní žádosti a vzhledem na posudek expositury min. zdrav. v Bratislavě o zdrav. stavu st-lově dán koncem ledna 1924 na trvalý odpočinek. Výměrem téhož úřadu z 21. června 1926 byly st-li vzhledem k tomu, že od 25. září 1924 počínaje vedle stát. odp. požitků bere ještě roční odměnu 630 Kč a drah. přídavek ročních 315 Kč jako funkcionář (povereník) stát. zastupitelství při okr. soudě v Nitře, dle § 17 zák. č. 286/24 jeho odpočivné požitky zkráceny o polovici vedlejšího příjmu, t. j. o 472.50 Kč ročně.

Žádosti st-lově, aby mu vzhledem k ustanovení §§ 162 a 215 plat. zák. č. 103/26 od 1. ledna 1926 byly odpočivné požitky poukázány v neztenčené míře, nebylo nař. rozhodnutím vyhověno s tím odůvodněním, že se ustanovení §§ 162 a 215 zák. č. 103/26 na st-le nevztahují, ježto byl pensionován ještě před účinností zmíněného zák.

O stížnosti uvažoval nss následovně:

St-l namítá, že ustanovení § 162 plat. zák. nevylučuje z výhod tam stanovených pensisty, před účinností tohoto zákona pensionované, a že předpis tento nemá ustanovení, podle něhož by se vztahoval jen na pensisty v době účinnosti tohoto zák. pensionované. Naopak prý výraz »nenastává« předpokládá snížení odpočivného již v době před účinností tohoto zák. Námitka tato není důvodná.

Plat. zák. č. 103/26 má sice v části šesté (§§ 153, 165) některá ustanovení o odpočivných a zaopatř. platech, avšak v § 153 cit. zák. jest stanoveno, že dosavadní předpisy o odpočivných a zaopatř. požitcích se změnami obsaženými v následujících ustanoveních a se změnami, které se jinak podávají z tohoto zák., platí pro zaměstnance, na které se vztahuje tento zákon a kteří odešli do výslužby za jeho účinnosti (jakož i pro pozůstalé po těchto zaměstnancích a po zaměstnancích, kteří zemřeli v činné službě za účinnosti tohoto zák.).

Z ustanovení § 162 plat. zák., který podle toho, co bylo řečeno, zásadně platí na ony státní zaměstnance, kteří za účinnosti plat. zák. odešli do výslužby (resp. na jejich pozůstalé), také neplyne nikterak, že by předpis tento obsahoval nějakou výjimku ze zásady té, a že by se vztahoval i na zaměstnance, kteří již před účinností plat. zákona odešli do výslužby. Také z výrazu »nenastává« se výjimka taková nedá dovoditi a výraz tento také nikterak nepředpokládá, že snížení odpočivného nastalo již před účinností plat. zák.

Č. 7678.

Zaměstnanci veřejní (Slovensko): * Býv. obecní nebo obvodní notář, který vrátiv se z válečné služby vojenské žádal o místo obecního nebo obvodního notáře ještě před vyhlášením zák. č. 211/20, nemá nároku na výhody § 8 zák. č. 230/20. (Otázka, jak by se věc měla, byla-li by žádost podána po vyhlášení zák. č. 211/20, nebyla řešena).

(Nález ze dne 9. ledna 1929 č. 147.)

V ě c: Evžen G. v P. (adv. Dr. Isidor Strausz z Lipt. Sv. Mikuláše) proti ministerstvu vnitra o zápočet válečné služby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výnosem min. vnitra z 30. prosince 1924 byl st-l s účinností od 31. prosince 1924 jmenován definitivně do XI. hodn. tř. ve stavu obecních a obvodních notářů na Slov. Žádost z 12. března 1921 o přiznání výhod zák. č. 230/20 byla podle § 21 cit. zák. zamítnuta jako opožděná, poněvadž podána byla po uplynutí 60denní lhůty, stanovené v § 1 vl.